

והמלכות שממתק הדינים. וחיבור יסו"מ נרמז באותיות ו"י כמש"כ בשערי אורה (ומוזכר גם בא"י והוא ע"פ הוזה"ק) דו' רומזת ליסוד שהיא שישית בחג"ת נהי"מ וי' רומזת למלכות שהיא עשירית ב' ספירות.

ונראה דשייך לזה מש"כ ביחזקאל (א' ו') במראה המרכבה שהיה ארבע כנפים לאחת. והיינו לד' החיות שהם כנגד ד' רגלי המרכבה. ולהנ"ל יש לפרש שענין ד' הכנפים שייך לד' אותיות מכנ"ף דמנצפ"ך. ויש בזה רמז במילה כנפים שהיא אותיות י' מכנ"ף. והיינו גבורות דמנצפ"ך כפולות דשייכי למכנ"ף.

ונראה שיש רמז לזה במש"כ שם (כ"ד כ"ה) ואשמע את קול כנפיהם כקול מים רבים כקול ש-ד-י בלכתם קול המלה כקול מחנה בעמדם תרפינה כנפיהם. ויהי קול מעל לרקיע אשר על ראשם בעמדם תרפינה כנפיהם. והנה כ' כאן ה' פעמים קול. ונראה שיש בזה רמז למיתוק ה' גבורות דשייכי לכנפים כנ"ל. והיינו שהמילה קול היא אותיות קל ו'. וק"ל הוא הגי' של ה' פעמים הו"ה דשייכי למיתוק ה' גבורות. וו' רומז ליסוד שהיא שישית בחג"ת נהי"מ. ושייך לצדיק כדכתיב (משלי י' כ"ה) וצדיק יסוד עולם. ושייך למיתוק דצדיק שנרמז במש"כ (ישע' כ"ד ט"ז) מכנ"ף הארץ זמורת שמענו צבי לצדיק.

נראה שיש רמז לגאולה במה שכ' במתן תורה ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וגו'. והיינו שביום השלישי רומז לביהמ"ק השלישי. ובהיות הבקר רומז לגאולה דשייכא לבוקר

נראה שיש רמז במילה התורה למש"כ בחז"ל שהקב"ה כפה עליהם את ההר כגיגית. והיינו

ונראה שה' פעמים קול הם כנגד המיתוק דה' פעמים ה' גבורות שזהו שלימות הגבורות דמנצפ"ך כמש"כ באביר יעקב שכל גבורה מורכבת מה' גבורות. ושייך לזה מה שאחז"ל (ברכות ו' ע"ב) כל המשמח חתן וכלה זוכה לחמשה קולות. והיינו כנגד ה' פעמים קול שכ' במתן תורה וזוכה לתורה שנתנה בה' קולות. וי"ל דענין חתן וכלה שייך לחיבור היסוד והמלכות שממתק הדינים ולכן שייך לה' פעמים קול וכנ"ל.

וכן ענין הר סיני שייך למיתוק ה' גבורות דסיני בגי' ה"פ הו"ה דשייך למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך. ויש למדבר סיני ה' שמות ונקרא חורב שהוא הגי' של גבורה. וזה ביאור מש"כ בחז"ל (שבת פ"ח ע"ב) ששמענו בהר סיני מפי הגבורה.

ונראה דלכך שייך עניינם למים כדכתיב (ביחז' שם) ואשמע את קול כנפיהם כקול מים רבים דמים שייכי לחסד. ושייך לזה הכפילות של מש"כ (שם) בעמדם תרפינה כנפיהם שרומז לכפולות מנצפ"ך. ובחז"ל (זוה"ק שמות קל"ט ע"ב ובמדבר קל"ה ע"ב) תנחומא קדושים ס"ו וכו' באר"י פרע"ח שער הקר"ש פכ"ט) דרשו דקאי בתפילת שמונ"ע שכשעם ישראל עומד בתפילת העמידה אפילו המלאכים מרפים כנפיהם. ונראה שזה מתבאר עפמ"ש"כ בשערי אורה שבזמן שמונ"ע מתחברים היסוד והמלכות. וחיבור היסוד והמלכות ממתק את הדינים כמבואר לעיל. ולכן נכפל מש"כ

רמז לגאולה ולמיתוק הדינים במתן תורה

כמש"כ שומרים לבוקר דהיינו מצפים לגאולה. והתיבות ויהי קלת הם בגי' תקס"א שרומז למיתוק מנצפ"ך כפולות שהם בגי' תק"ס ומיתוקן שייך לא' כמש"כ בזה"ק (חקת) בענין א' פ"ר דאפר

רמז במילה תורה לכפיית ההר כגיגית

שהאותיות ת"ו באלב"ם הם כ"פ וא"כ בחילוף ת"ו לכ"פ המילה התורה הופכת למילים כפה הר.

רמז במה שאחז"ל מ' וס' שבלוחות בנס היו עומדים

כ' בחז"ל שמ' וס' שבלוחות בנס היו עומדים. ונראה שיש לרמז בזה שהאותיות מ' וס' באתב"ש

בשייכות הפה להר סיני

ומיושב לפ"ז מה שהקשו המפרשים מה עניינו של הר סיני לברית העולם. ובס' טוב ירושלים פי' דקאי על התחנה"מ שהיתה לבני"א אחר שפרחה נשמתם שאז יכלו להבראות מחדש עם ב' פיות.

עם ב' פיות א' לתורה וא' לשאר צרכיו. וא"ש עם מש"כ בזה"ק שהפה שייך לסיני ושייך נמי לתחילת הברית ולכן שייכא ביה הבקשה שיברא האדם עם ב' פיות אף שכבר נברא.

בזה"ק שה"ש איתא דסיני הוא הפה של העולם ונברא תחילה לעולם וכן הפה נברא תחילה באדם. ונראה לפרש עפ"י הא דאיתא בירושלמי ברכות [ח.] דאמר רשב"י שאם הוא היה קיים בזמן שנתנה תורה בסיני היה מבקש שיברא האדם

ביאור הגמ' שהקב"ה הוריד במתן תורה טל תחיה והטעם דמייתי עלה קרא דכתיב גשם נדבות וגו' דשייך לבחינת טל וגשם יחד

מ' סתומה כו' מאות ועה"כ דג' אותיות. ונראה שיש בזה עוד רמז שהר"ת והס"ת של המילים טל אורות טלך הם האותיות ט"ל א"ת ט"ך. והגי' שלהם בחשבון כ' אחרונה כה' מאות היא תתקמ"ט. והגי' של המילים גשם וטל בחשבון מ' סתומה כו' מאות ועה"כ המחברם היא תתקמ"ט. ונראה שענין הגשם והטל שהיו במתן תורה רמזו במש"כ (שמות י"ט ט') ויאמר ה' אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן ופירש"י שזהו ערפל. ונראה שהמילים גשם טל הם בגי' בערפל. והגשם והטל מקורם הוא בענן.

ונראה שמשם נמי שייך לבחינת גשם כמש"א חז"ל משה מן התורה מנין שנאמר בשגם הוא בשר ובשגם הוא הגי' של משה. והמילה בשגם היא אותיות בגשם. ובאמת יש שכ' שמשם שייך לבחינה דמים עליונים וגשם וזה ענין מש"כ בו והנה נער בוכה שהבחינה של דמעות שייכא למים

שייך לשכר על המצוות שהם חלוקות זו מזו. וטל שייך לשכר על התורה עצמה שהיא כדבר אחד וכתל שאין הטיפות בו ניכרות וחלוקות.

ולפי זה יש לפרש שכיון שבמתן תורה ניתנו גם התורה וגם המצוות וכן שייכא בו גם בחינת גשם וגם בחינת טל. וזה נרמז במש"כ כטל חרמון שהמילים טל חרמון הם בגי' גשם כנ"ל וחרמון זה סיני כמש"כ הגר"א. והיינו שהיה בחינה של גשם וטל ביחד ולכן בגמ' כ' טל ובקרא דמייתי כ' גשם. ונראה שיש בזה רמז שהמילים גשם וטל בחשבון מ' סתומה כו' מאות הם בגי' תורה בהר סיני.

ונראה דשייך לזה מש"כ בחז"ל בכתובות (ק"א:) עה"פ בישעיה (כ"ו) כי טל אורות טלך וכו' כל המשתמש באור תורה אור תורה מחייהו וכו'. והיינו דשייך הטל של תחית המתים לתורה. וא"ש לפי משנ"ת דשייך ענין התורה לטל. ונראה שיש בזה רמז שהמילים טל אורות הם בגי' גשם בחשבון

הנה בשבת (פח:) אחז"ל אמר ריב"ל כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה יצתה נשמתן של ישראל שנאמר נפשי יצאה בדברו (שיר השירים ה' ו'). ומאחר שמדיבור ראשון יצתה נשמתן דיבור שני היאך קיבלו הוריד טל שעתיד להחיות בו מתים והחיה אותם שנאמר (תהילים ס"ח י') גשם נדבות תניף אלקים נחלתך ונלאה אתה כוננת.

ויש להקשות שבגמ' כ' שהקב"ה הוריד טל ובפסוק כ' גשם. ונראה לבאר ע"פ מש"כ בתהילים כטל חרמון שיויר על הררי ציון כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם. והאי טל שייך לתחיית המתים שזה ענין חיים עד העולם שבתחיית המתים יחיו לעולם. והמילים טל חרמון הם בגי' גשם. והגר"א בשיר השירים על הפסוק מראש שנר וחרמון כ' שחרמון הוא הר סיני. ועל הפסוק בש"ש שראשי נמלא טל כ' הגר"א שגשם וטל שייכים לשכר. וגשם שהטיפות בו ניכרות ונפרדות

עליונים.

והנה מתן תורה שייך לחיבור העליונים והתחתונים שהתורה שהיא מן העליונים ירדה לתחתונים. ונראה דשייך ענין זה לחיבור ב' הבחינות של גשם וטל. והיינו כמש"כ הגר"א שטל הוא מן השמים ומטר הוא מן הארץ (והיינו כמש"כ ויתן לך אלקים מטל השמים וגו' ומש"כ ואד יעלה מן הארץ היינו בגשם ומטר). ונראה דא"ש לפי זה מש"כ הגר"א שסודות התורה שייכי לטל והיינו שבחינת טל

שייכא לבחינה דשמים ועליונים שהם נסתרים כמו הסוד.

ונראה שיתבאר בזה נמי מש"כ הגר"א שהטל שייך לימות החמה שהוא חסד וגשם שייך לימות הגשמים שהם גבורה. ושייך לזה מה שנתבאר שהטל שייך למיתוק הדינים והיינו דשייך לחסד. והיסוד שייך לבחינה דמים עליונים ולטל. והמלכות שייכא ארץ ולמטר וגשם וגבורה. והיסוד שייך למיתוק דצ' כענין מש"כ צדיק יסוד עולם וכענין

חסד בפומא דכורא. והגר"א כ' עוד שהאותיות שמאחורי שם הוי"ה הם כו"ו שהם בגי' טל ומי הוי"ה אחד הם בגי' טל. וא"ש דשם הוי"ה שייך למיתוק וליסוד.

והנה המילה חרמן היא בגי' רחמים. ונראה שבמש"כ כטל חרמן שיוורד על הררי ציון נרמז מה שאומרים בברכת רצה ותחווה עינינו בשוכך לציון ברחמים. והיינו כמש"כ בזהר שטל הוא שם של השכינה וכמש"א והשב שכינתך לציון עירך.

בשייכות ענין הכתרים שקבלו ישראל כשאמרו נעשה ונשמע לש"ע ניצוצין דנהורא וביאור במש"כ הלשם שענין ואהיה שעשעים שייך להתנוצצות האור שבאותיות דשייך לבחינת כתרים לאותיות ולש"ע ניצוצין דנהורא דשייך לרמזים הנסתרים בכ"ב אותיות התורה

וכ' בחז"ל (שבת פ"ח ע"א) שלעת"ל יחזרו שני הכתרים שקיבלו ישראל כשאמרו נעשה ונשמע וכמש"כ (ישע' ל"ה י') ושמחת עולם על ראשם. ונראה שיש לזה רמז במילים אהיה-אשר אהיה. והיינו שהמילה אהיה-באתב"ש היא אותיות תצמ"צ. והג' שלהם היא כתור. וא"כ בב' פעמים אהיה-יש רמז לב' פעמים כתור. והמילה אשר שבאמצע היא אותיות ראש. ויש בזה רמז להחזרת שני הכתרים על ראש ישראל בגאולה.

ונראה שענין ב' פעמים ש"ע דשייך לבחינת שעשעים שייך נמי למה שאמרו ישראל נעשה ונשמע. והיינו שהתורה היתה גנוזה אלפיים שנה שאז היה הבחינה של מש"כ (משלי ח' ל') ואהיה אצלו שעשועים וכמש"כ בחז"ל (אבות דר"נ פל"א).

ונראה שזה מבואר עפ"מש"כ בלשם (שער פונה קדים) דשייך ענין השעשוע להתנוצצות האור והחסד כנגד הצמצום והשבירה שבנקודות. ושורש כל האותיות וכל המציאות והנמצאים הוא בשם הוי"ה בד' המילויים דעסמ"ב. וזה ענין מש"כ במשלי (שם) ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום וגו'. וא"כ י"ל שבקבלת התורה שאמרו ישראל נעשה ונשמע קיבלו גם את בחינת השעשוע שהיא סוד צירוף אותיות כל התורה שבהם נבראו שמים וארץ.

ונראה שדבריו א"ש לפי מה שנתבאר שענין ש"ע שייך למיתוק הדינים והיינו שש"ע שייך להתנוצצות האור והחסד דשייכא לו' דשם הוי"ה דשייכא ליסוד וזה ענין ש"ע ניצוצין דנהורא וזה ענין הא דש"ע הוא הג' של חסד רחמים. והשבירה והצמצום שייכא לגבורות וזה ענין גבורות מנצפ"ך שהם תוחמים ומגבילים את התיבה בסופה.

ושמעתי לבאר שנכלל בזה גם כח החידוש של התנוצצות האור והשבירה שבאה מכח פירוד התיבות לאותיות ולמספרים שבהם מתגלה האור השייך לבחינת שעשוע ולש"ע ניצוצין דנהורא כנ"ל. וזה ענין גילוי האור שבתורה ע"י הגימטריאות והנוטריקון בדרך הרמז והסוד. ונראה שזה ענין מה שהמילה מאור היא בגי' רמז.

ומהגאון הצדיק הגרי"מ מרגנשטרן שליט"א שמעתי לבאר שבחינת מאור תורה היא בחינה גבוהה ועליונה יותר מבחינת אור תורה וזה ענין מה שאחז"ל (ירושלמי חגיגה פ"א ה"ז) שהמאור שבה מחזירן למוטב. ובשורש עליון זה נהפך הרע לטוב ולזה זוכים בשבועות בקבלת התורה. ושייך לזה ענין הכתר דשבועות. והיינו כנ"ל שבחינה זו של גילוי העומק הצפון באותיות שייכא לשעשועים שהם שורש התורה העליונה שהיתה גנוזה קודם העולם.

ונראה דשייך לזה ענין שני הכתרים שקיבלו ישראל

באמירת נעשה ונשמע. והיינו כנגד הכפילות של האותיות ש"ע בבחינת שעשע. ולכן גם במילה נעשה וגם במילה נשמע יש את האותיות ש"ע. ומלבד ב' פעמים ש"ע יש בתיבות נעשה ונשמע את האותיות נ"ה ונ"מ. והג' שלהם היא קנ"א. ונראה שזהו הג' של אותיות השם אהיה-ה במילוי דהיינו אלף הה יוד הה. ורומז למש"כ (שם) ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשעים וגו' דשייך לשם אהיה-ה כמשנ"ת.

ובלשם שם ביאר מה שכתוב בחז"ל שבעוה"ב צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה וזה לשונו העטרות הם האורות של התורה והמצוות שסגלו בהיותם בעולם הזה ונעשה להם מזה אור כתרים על ראשיהם לכל אחד לפי מעשיו עכ"ל. ואח"כ ביאר שזה ענין שני הכתרים שזכו ישראל במתן תורה שיחזרו בגאולה כמש"כ בחז"ל. ונראה שהדברים מבוארים היטב עם הנ"ל דשייך שני הכתרים לבחינת שעשוע דשייכא לש"ע ניצוצין דנהורא.

ונראה שבוה יתבאר מה שאמרו חז"ל בשבת (פט.) אחרי שמביאה הגמ' את מה שאמר משה רבש"ע חמדה גנוזה יש לך שאתה משתעשע בה בכל יום וכו' דאמרין וא"ר ריב"ל בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה קושר כתרים לאותיות וכו'. ולהנ"ל א"ש היטב שענין הכתרים לאותיות הוא ענין השעשעים שבהם עוסק הקב"ה כדכתיב ואהיה שעשועים וכמו שביאר הלשם דשייך ענין זה להתנוצצות האור והצמצום והשבירה שבאותיות. והיינו דשייך ענין זה לקשירת כתרים שרומז לחשיבות והכתר שצריך ליתן לכל אות ואות. וזה ענין הכתרים שקיבלו ישראל כשאמרו נעשה ונשמע.

ונראה שבוה יתבאר מש"כ רש"י בשבת (פח.) ששני הכתרים הם מזיו שכינתו. וכן בתוס' שם כ' ששני הכתרים הם של הוד ולכן כשנטלם משה קרן עור פניו. ולהנ"ל א"ש דענין שני הכתרים שייך לאור ש"ע דשייך לש"ע ניצוצין דנהורא ולכן שייך לקירון עור פני משה דשייך לאור כענין מה שאחז"ל (ב"ב ע"ה ע"א) פני משה כפני חמה.

ונראה שזה ביאור מה שחותמים בברכת את צמח דוד מצמיח קרן ישועה. והיינו שקרן שייך לקרן אור כענין קירון עור פני משה. והמילה ישועה היא אותיות ש"ע יה"ו ורומז לש"ע ניצוצין דנהורא ולשם אהיה-ה דשייך לאור דשעשעים וכמו שרמזו במש"כ (משלי ח' ל') ואהיה שעשעים וכנ"ל.

ונראה דשייך למש"כ בחז"ל (ילקו"ש ישע' קצ"ט) שהמשיח עומד על גג בית המקדש ואומר עונים הגיע זמן גאולתכם ואם אין אתם מאמינים ראו באורי שזורה. ולהנ"ל היינו האור דש"ע ניצוצין דנהורא דשייך לגאולה ולמשיח שהוא ממתק הדינים.

והנה משה הוא בחינת צדיק ויסוד כמבואר באר"י (שער הפסוקים פר' עקב). ונראה דשייך לזה מש"כ (תהלים צ"ו י"א) אור זרוע לצדיק וגו' דהיינו האור דש"ע ניצוצין דנהורא דשייך לצדיק שממתק את הגבורות בבחינת ש"ע. ויש בזה רמז שהס"ת של המילים אור זרוע לצדיק הם בגי' ש"ע. ונראה שיש לזה רמז שבגמ' יליף לה מדכתיב (ישע' ל"ה י' וכן נ"א י"א) ושמחת עולם על ראשם והר"ת של המילים שמחת עולם הוא ש"ע. ולהנ"ל נראה דשייך ענין זה למש"כ (משלי ח' ל') ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים שענין ב' פעמים אהיה-ה רומז לגאולה שתהיה באהיה-ה אשר אהיה-ה שייך ב' פעמים אהיה-ה לשעשעים ולב' הכתרים דשייכי לב' פעמים ש"ע.

והנה באר"י (עץ חיים) כ' שענין ספירת הוד שייך לחמש גבורות שהיא ספירה חמישית בחג"ת נהי"מ (וכן היא הגבורה החמישית מהחמש גבורות שיש בדעת). וזה ענין הא דביהמ"ק שייך להוד והוא נחבר בסוף האלף הרביעי שהתגברו הגבורות דשייכי להוד סמוך לאלף החמישי ובחורבן נהפך הוד לדוה. וזה ענין מש"כ (איכה ה' י"ז) על זה היה דוה ליבנו. וזה ענין מש"כ (שם י"ג) נתנני שוממה כל היום דוה.

ונראה שיש בפסוק זה רמז לגבורות מנצפ"ך ששלטו בחורבן. והיינו שהמילה נתנני היא בגי' תק"ס כמו הגי' של מנצפ"ך כפולות. ונראה שיש רמז למיתוק הדינים במילים שוממה כל היום. והיינו שהמילה שוממה היא אותיות ש"ו ממ"ה וש"ו הוא הגי' של דבש דשייך למיתוק. והאותיות ממ"ה עם המילה כל שאחריהם הם בגי' ה' ק"ל. ורומז לה' פעמים הוי"ה שממתקים לה' גבורות מנצפ"ך כמש"כ באר"י (שעה"כ דרושי היללה). והמילה היום רומזת לאותיות ה' יום. והיינו ה' פעמים יום שהם בגי' מנצפ"ך שנמתקים בה' פעמים הוי"ה.

ונראה לבאר לפי זה שענין שני הכתרים דשייכי להוד כנ"ל הם כנגד המיתוק דמנצפ"ך כפולות בב' פעמים ש"ע דשייכי לב' הכתרים כנ"ל ולש"ע ניצוצין דנהורא ולחסד ורחמים.

והנה בגאולה ובבנין ירושלים יתמתקו הדינים שתחזור בחינת דוה לבחינת הוד. ונראה שיש לזה רמז באותיות ירושלם שהם בגי' דבש מנצפ"ך. וכן הם בגי' גבורה ש"ע. והיינו שהגבורה תתמתק בש"ע שרומז לחסד ורחמים כנ"ל.

והנה באר"י (ס' הליקוטים) כ' דבכ"ז אותיות התורה כ"ב שייך לחסד וה' דמנצפ"ך שייך לגבורה. ונראה שגם זה נרמז במיתוק הדינים דש"ע. והיינו שהמילים חמש כ"ב הם בגי' ש"ע. וחמש כ"ב רומז לה' פעמים כ"ב שהם ה' חסדים שממתקים לה' גבורת דמנצפ"ך.

בענין תורתך שעשועי דשייכא לש"ע ניצוצין דנהורא ולמיתוק כפולות מנצפ"ך בב' פעמים ש"ע דשייכי לחסד ורחמים

שמיתוקם הוא בב' פעמים ש"ע שהוא הגי' של חסד רחמים וכנ"ל. ושאר התיבות שבפסוק זה

והיינו שהמילה שעשעי רומזת לאותיות ש"ע ש"ע י' ויש בזה רמז למיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות

מלבד המילה שעשעי דיינו לולי תורתך או אבדתי בעניי הם בגי' ד' פעמים מנצפ"ך ד' פעמים חסד י' פעמים הוי"ה. והיינו כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות בב' הבחינות דגבורות נסתרות וגבורות גלות כמש"כ באר"י דאיכא ב' בחינות אלו בגבורות (שער הפסוקים נצבים). וזה ענין ד' פעמים מנצפ"ך המתמלקים בד' פעמים חסד. והמיתוק הוא בשלימות שם הוי"ה דשייכא ל"י פעמים כנגד י' גבורות.

ובתרגום בתהלים על המילה שעשעי כ' פרונקי. ונראה שגם בזה יש רמז למיתוק מנצפ"ך ע"י יוסף והיסוד. והיינו שהמילה פרונקי היא אותיות פ"ר קנ"ו ו"פ רמז למנצפ"ך שהם בגי' פ"ר. וקנ"ו הוא הגי' של יוסף. וי' רומז ל"י גבורות דמנצפ"ך כפולות שמיתוקם הוא ביסוד וביוסף דשייך לצ' ולצדיק שממתק את הגבורות.

ונראה שבמה שאומרים בברכת אהבת עולם ונשמח בדברי תורתך יש רמז למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך ע"י האור והשעשוע בדברי תורה דשייך לש"ע ניצוצין דנהורא ולחסד ורחמים. והיינו שהמילה ונשמח היא אותיות חמש נ"ו. וכ' באר"י (שעה"כ ענין ר"ה) שמנצפ"ך בחלוקה שווה לה' הם נ"ו. וא"כ חמש נ"ו רמז לה' פעמים נ"ו שהם בגי' מנצפ"ך. והמילה בדברי היא אותיות ב' דברי. ויש בזה רמז לב' פעמים גבורה כנגד מנצפ"ך כפולות שהמילה דברי היא בגי' גבורה. ותורתך זה המיתוק

בשבת (פט). מיד כל אחד אחד נעשה לו אוהב ומסר לו דבר שנאמר בתהלים (ס"ח י"ט) "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם." וכ' המהרש"א שהמלאכים מסרו למשה את סודות התורה. וזה ענין מה שאחז"ל שאמר לו הקב"ה אחוז בכסא כבדתי דשייך לסתרי תורה. וז"ל המהרש"א בשבת (פח): ד"ה מה אנוש וכו' וא"ל הקב"ה אחוז בכסא כבדתי שנשמות הצדיקים צרויות בצדור החיים תחת כסא הכבוד מוכן הוא לקבל דברים הרוחניים ומושכלים גם בדברים נסתרים וזה שפירש שד"י מויו שכנינו עליו דהיינו אצילות רוחני לקבל סודות ונסתרות וכו' לקחת מתנות דהיינו סוד התורה וכו' עתה שראו תשובתך הנצחי נתנו לך סתרי תורה במתנה וכו'.

ונראה שדבר זה נרמז במש"כ שבית שבי. והיינו שהמילה שבי היא ר"ת שמעון בר יוחאי כמש"כ במגלה עמוקות. ורשב"י הוא ניצוצין נשמת משה כמש"כ באר"י (לקוטי הש"ס שבת ל"ג ע"ב) והוא גילה סודות התורה בספר הזהור.

ונראה שהמילים שבית שבי הם בגי' אברהם יצחק יעקב דוד בן ישי. ויש בזה רמז לד' רגלי המרכבה

כנ"ל דשייך למש"כ (תהלים קי"ט אות ל') תורתך שעשועי דשייכא לב' פעמים ש"ע. והתורה נקראת בארמית רחמנא כמו שמצינו בחז"ל (כמו בנדרים נ"א ע"א ועוד מקומות) רחמנא אמר. וכן התורה תחילתה חסד וסופה חסד כמש"כ בחז"ל (תנחומא פר' וירא). והגי' של חסד רחמים היא ש"ע כנ"ל וב' פעמים ש"ע הם כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות כנ"ל. ונראה דשייך לזה מש"כ בתהלים (ק"ט אות י') יבאוני רחמך ואחיה כי תורתך שעשעי. והיינו שהבחינה של תורתך שעשעי שייכא לרחמים. והמילה שעשעי היא אותיות י"ש ש"ע ש"ע. והיינו י' פעמים ש"ע הממתקים ל"י גבורות דמנצפ"ך כפולות.

ונראה דשייך לזה מה שאומרים בברכת אהבה רבה והאר עינינו בתורתך. והיינו שאור התורה שייך לעינים ועין היא בגי' ה' פעמים הוי"ה. וכנגד ב' העינים הם ב' פעמים עין שהם בגי' י' פעמים הוי"ה שממתקים ל"י גבורות דמנצפ"ך כפולות. וזה ענין שם ע"ב שהוא בגי' חסד ורומז לאותיות ב' ע' כנגד ב' העינים. וכן ש"ע במילוי הוא אותיות שני עין. וכן אברהם דשייך לחסד ולשם ע"ב הוא אותיות במראה. ושייך לזה מה שאברהם קרא את ירושלים יְרֵאָה. והמילה עינינו היא אותיות עין י' נ"ו. ונרמז בזה המיתוק ד' פעמים נ"ו דשייך ל"י גבורות דמנצפ"ך כפולות שנמתק בבחינת עין כנ"ל.

והנה לעיל נתבאר דענין המיתוק שייך לסוד הצפון בתורה. ונראה דשייך לזה מש"כ בחז"ל (בר"י ב' ו')

בענין סודות התורה שנתנו למשה במתנה מהמלאכים

בענין האור הגנוז שגנוז הקב"ה לצדיקים לעת"ל. והוא גנוז וצפון בתורה וזה ענין השעשוע דשייך לגילוי האור המתנוצץ באותיות התורה כמשנ"ת לעיל ע"פ הלשם. ונראה דשייך לזה מש"כ (תהלים כ"ה י"ד) סוד ה' ליראיו וגו'. וכתבי (ישע' ל"ג ו') יראת ה' היא אוצרו. ונראה שהמילה אוצר היא אותיות אור צ'. והיינו דבחינת האור דשייכא לצ' וכדכתיב (תהלים צ"ז א') אור רוע לצדיק שייכא ליראת ה' דשייכא לסוד. ובזהו כ' (פנחס ברעיא מהימנא) שסוד שייך ליסוד שהוא אותיות י' סוד. ויסוד שייך לצדיק כדכתיב (משלי י' כ"ה) וצדיק יסוד לעולם.

ונראה דשייך ענין אור התורה לסוד שבתורה כמו שתיירגס אונקלוס על מש"כ יאר ה' פניו אליך דהיינו רזי התורה.

והנה האור הגנוז שהיה בבריאת העולם דלק ל"ו שעות כמש"כ במדרש (ב"ר י"א ב'). ונראה דשייך ענין הל"ו לבחינת הצדיק דשייכא למיתוק ולאור ש"ע ניצוצין דנהורא. והיינו כמש"כ בחז"ל (סוכה מ"ה ע"ב) שאין לך דור שאין בו ל"ו צדיקים. וכן נראה דשייך לזה מש"כ באר"י דשלוש שייך ליסוד. והאותיות הפנימיות במילה שלום הם ל"ו. ושייך לפנימיות היסוד והצדיק דשייכא לתורת הנסתר והסוד ולאור הגנוז.

ונראה דשייך לזה מה שהתורה נקראת בארמית אורייתא שהוא מל' אור.

(שעה"כ דרושי ר"ה) בענין מיתוק הדינים דשופר שהוא אותיות ש"ו פ"ר וש"ו הוא הגי' של דבש ופ"ר הוא הגי' של מנצפ"ך.

ונראה שהרמז לב' פעמים מיתוק מנצפ"ך בא' פ"ר שייך למיתוק כפולות מנצפ"ך.

ונראה שענין הר סיני שייך למיתוק הדינים. והיינו דסיני הוא בגי' ק"ל. שזהו הגי' של ה' פעמים שם הוי"ה. וה"פ הוי"ה שייך למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך כמש"כ באר"י (בענין חמשה גבורות דדעת).

ונראה דשייך לזה הא דאמר'י בגמ' בשבת (פט). דמדבר סיני אית ליה חמשה שמות דהיינו צין קדש קדמות פארן וסיני. ולהנ"ל י"ל שהם כנגד חמשה גבורות. ויש לזה רמז דאמר'י התם ומה שמו חורב שמו ולר' אבהו סיני שמו ולמה נקרא שמו חורב שירדה חורבה לאומות העולם עליו. והיינו שהמילה חורב היא בגי' גבורה וחורבה היא בגי' ה' גבורה ורומז לה' גבורות דמנצפ"ך.

ונראה דשייך לזה נמי מה דאמר'י התם (פח): כל דיבור ודיבור שיעצא מפי הגבורה נחלק לע' לשונות וכו'. ולהנ"ל א"ש הל' דמפי הגבורה דשייך ענין מתן תורה לה' גבורות.

שמהם קיבל משה את הכח לקבל סודות התורה דשייכי לכסא הכבוד. ונראה שיש רמז לזה גם במש"כ לקחת מתנות באדם. והיינו שהמילה מתנות היא אותיות תנ"ו ת"ם. והאותיות תנ"ו הם בגי' אברהם יצחק. והאותיות ת"ם רומזות ליעקב שנקרא איש תם. ומש"כ באדם רומז לדוד שאדם הראשון נתן ע' שנה מחייו לדוד. וזהו באדם דהיינו שהוא כלול בתוך שנותיו של אדם.

והנה הפסוק שמביאה הגמ' (שם) שה' פרש מויו שכינתו על משה הוא באיוב (כ"ו ט') שכ' "מאחז פני כסה פרשו עליו ענני". ונראה שיש בו רמז למיתוק הדינים דשייכי למנצפ"ך כפולות. והיינו שהתיבות מאחז פני כסה הם בגי' א' פ"ר. ורומז למיתוק מנצפ"ך כמש"כ בזהו (חקת) בענין א' פ"ר דאפר פרה דשייך להפיכת גבורות מנצפ"ך שבגי' פ"ר לא' דשייכא למיתוק.

והתיבות שאחריהם הם פרשו עליו עננו. ונראה שהמילה פרשו יש בה עוד רמז למיתוק מנצפ"ך. והיינו שהיא בגי' א' פ"ר דבש. וא' פ"ר שייך למיתוק כנ"ל. ודבש שייך למיתוק כמש"כ באר"י

רמז במה שהמלאכים אומרים נעשה ונשמע להחזרת הכתרים לישראל בגאולה

בן דוד וזה נרמז בב' פעמים דברו דכתיבי בקרא שכ' בו הנעשה ונשמע של המלאכים. ואפשר לבאר בפשיטות דב"פ דברו רומז שיש ב"פ דיבור של המלאכים דאיכא דיבור של נעשה ודיבור של נשמע.

ונראה שיש בזה רמז שב' פעמים דברו הם בגי' תכ"ד שזהו הגי' של משיח בן דוד. ורומז למה שאמרו שם לעיל שבשעה שהקדימו ישראל נעשה ונשמע קיבלו שני כתרים וכשחזרו בעגל ניטלו מהם ואמר ר"ל שעתיד הקב"ה להחזיר לנו בגאולה כמש"כ (ישעיהו נ"א י"א) "ושמחת עולם על ראשם". והיינו שהכתרים יחזרו בגאולה משיח

בשבת (פח). אחז"ל אר"א בשעה שהקדימו ישראל נעשה ונשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו דכתיב (ברכו ה') מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. וצ"ב למה נכפלה בהאי קרא תיבת דברו שהיה אפשר לכתוב עושים ושומעים בקול דברו.

רמז במה שחזרו ישראל לאחוריהם י"ב מיל דשייך למה שהתורה היא חמדה גנוזה תתקע"ד דורות

ונראה שיש רמז לזה. והיינו שיי"ב מיל רומז ל"ב פעמים הגי' של מיל שעה"כ של י"ב תיבות וג' אותיות הם בגי' תתקע"ה. ויש בזה רמז שאחר תתקע"ד דהיינו תתקע"ה יצאה התורה מגניזתה.

אתה מבקש ליתנה לבשר ודם וכו'. ונראה שיש טעם לסמיכות ב' המימרות הנ"ל בגמ'. והיינו שענין חזרת ישראל י"ב מיל לאחוריהם רומז לענין מה שהתורה היתה גנוזה תתקע"ד דורות. והחזרה לאחור שייכת לגניזת התורה בעליונים לפני בריאת העולם שהיא כחורה לאחור בזמן.

בשבת (פח): אמר'י ואמר ריב"ל כל דיבור ודיבור שיעצא מפי הקב"ה חזרו ישראל לאחוריהן י"ב מיל והיו מלאכי השרת מודין אותן וכו' ואמר ריב"ל בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת וכו' אמרו לפנינו חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם

בעניין השילוש קדוש קדוש קדוש ה' צב' מלא כל הארץ כבודו דשייך לשילוש שהיה במתן תורה

השלישי" וגו'. והיינו שהיו צריכים להתקדש ג' ימים בג' ימי ההגבלה ויש בזה רמז לג' פעמים קדוש קדושה.

ונראה שמה שכתב "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" שייך למה שאומרים בברכה שלישית בשמו"ע אתה קדוש ושמן קדוש וכו'. והיינו שהבחינות דאתה ושמן הם כנגד הבחינות דה' אחד ושמו אחד. כמו שאומרים במנחה של שבת אתה אחד ושמן אחד וכו'.

והנה באר"י כ' שהבחינה דאתה שייכת ליסוד ובחינת שם שייכת למלכות. ונראה שהחיבור דאתה קדוש ושמן קדוש וכן דאתה אחד ושמן אחד שייך לחיבור היסוד והמלכות שיהיה לעת"ל. ושייך נמי לחיבור ב' השמות דהו"ה דשייך ליסוד עם אדני" דשייך למלכות.

וזה שייך לבחינת אחד שחיבור זה הוא בבחינת מש"כ (ברא' ב' כ"ד) "והיו לבשר אחד". וכן אחד בגי' ו'. ויש בזה רמז לחיבור היסוד שהיא ספירה שישית בחג"ת נהי"מ למלכות שהיא שביעית בחג"ת נהי"מ.

ונראה שיש רמז בתיבות והיו לבשר אחד למיתוק גבורות מנצפ"ך כפולות דשייך לחיבור היסוד והמלכות כמבואר באר"י. והיינו שהתיבות והיו לבשר עה"כ המחברם הם בגי' תק"ס כמו מנצפ"ך כפולות. ובמש"כ אחר תיבות אלו את המילה אחד נרמז המיתו קדשייך לחיבור ה' גבורות לאחד כמש"כ בזה"ר (חקת) בעניין א' פ"ר דאפר פרה אדומה שמהפ"ך ה' פ"ר דפרה לא' פ"ר דאפר. וכן אחד בגי' ו' ז' כנ"ל שרומז לחיבור יסוד"מ שממקד הדינים.

הארץ שבחשבון צ' אחרונה כט' מאות ועה"כ דג' תיבות הם בגי' קדוש קדוש קדוש. והיינו שיש בהם רמז לבחינה נוספת של קדושה שהיא כנגד הבחינה דאלפים ואצילות. והתיבות כל הארץ הם בגי' משה עה"כ. והיינו שמשה כן זכה לאצילות כמש"כ בס' בנייהו.

ונראה שהתיבות של כל הפסוק דהיינו קדוש קדוש קדוש הו"ה צבא-ות מלא כל הארץ כבודו בחשבון צ' אחרונה כט' מאות הם בגי' ג' אלפים ועשרים. והיינו שבשלימות השילוש דקדושה איכא בחינה דאלפים דשייכת לאצילות כנ"ל.

ונראה שהעשרים הנוספים רומזים לבחינה דקדושת כתר. והיינו שהמילה עשרים היא בגי' כתר. וכן כ' רומז לכתר.

ונראה שהשילוש דאלפים ואצילות שייך לבחינה דלעת"ל שאז כ' (זכריה י"ד ט') "והיה ה' למלך על כל הארץ" וגו' ושייך לבחינה דמלא כל הארץ כבודו. וכדכתיב (ישעיה מ' ה') "נגלה כבוד ה' וראו כל בשר" וגו'. וזהו שאומרים בקדושה דשבת וישמיענו ברחמינו שנית לעיני כל חי וגו'.

ובאמת יש רמז לזה בפסוקים שכ' קודם מתן תורה בשמות (י"ט ה' ו') שכ' "והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ". "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" וגו'. והיינו שבמש"כ כי לי כל הארץ נרמז מש"כ מלא כל הארץ כבודו. (והתיבות כי לי עה"כ הם בגי' מלא). ובמש"כ גוי קדוש יש רמז לג' פעמים קדוש שאומרים בקדושה. וענין השילוש נרמז במש"כ והייתם לי סגלה שרומז לג' נקודות הסגול דשייך לעם סגולה. וכן יש לזה רמז במש"כ (שם י' א') "וקדשתם היום ומחר וגו' והיו נקנים ליום

איתא במדרש שענין שלש פעמים קדוש שאומרים בקדושה שייך לשילוש שהיה במתן תורה דהיינו כמש"כ בחז"ל (כת"י מדרש החפץ) שניתנה בחודש השלישי ע"י משה שהוא שלישי לבטן וכו'.

ונראה שג' פעמים קדוש עם כולל אחד הם בגי' כתר תורה. ונראה דשייך לזה ענין קדושת כתר. ונראה שבג' פעמים קדוש איכא ג' מיני שילוש. והיינו שג' פעמים ק' הם ג' מאות. וג' פעמים ד"ו הם ג' עשרות. וג' פעמים ש' הם ג' פעמים ג' מאות. והנה בספר בנייהו בשבת (פ"ח.) על הגמ' דאוריין תליתאי וכו' כ' שיש ד' בחינות במספר דהיינו אחדים עשרות מאות ואלפים. והם כנגד ד' העולמות דהיינו שהאחדים הם כנגד עשיה ועשרות כנגד יצירה ומאות כנגד בריאה ואלפים כנגד אצילות. ובמתן תורה זכו ישראל רק לג' הבחינות דעשיה יצירה ובריאה ורק משה זכה לבחינה דאצילות. וזה רמז במה שכ' בגמ' אוריין תליתאי.

ונראה דבג' פעמים קדוש יש רמז לזה. והיינו דבג' קדוש איכא ג' תיבות והיינו כנגד בחינת השילוש באחדים דשייכת לעשיה. וג' פעמים ק' וכן ג' פעמים ש' הם כנגד בחינת השילוש דמאות דשייכת לבריאה. וג' פעמים ד"ו שהם בגי' ל' הם כנגד בחינת השילוש בעשרות דשייכת ליצירה. ולא נרמזה בהם בחינת השילוש דאלפים דשייכת לאצילות כיון שבמתן תורה לא זכו לבחינה זו כמש"כ בס' בנייהו.

ונראה שבמש"כ בסיפא דקרא "ה' צבא" מלא כל הארץ כבודו" נרמז הבחינה דאצילות. והיינו שהם ס"ת האצילות. ונראה שיש רמז בתיבות מלא כל

רמז בקרא דפנים בפנים דבר ה' וגו'

עמוד התורה והוא הגי' של תיבת פנים.

פנים בפנים הוא הגי' של ב' ש"ס ורומז לב' ש"ס דתלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי. וכן יעקב הוא

בפ' ואתחנן (דברים ה' ד') כ' "פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר מתוך האש". ונראה דהגי' של התיבות

רמז במה שאחז"ל בעצרת נידונין על פירות האילן

מצוה מים אמצעים רשות מים אחרונים חובה רומז לתה"מ שמים ראשונים הם הטיפה דבעל ומים אחרונים הם הזרעת האשה ומים אמצעים רשות זה הקב"ה שמכניס בו נשמה. והוא בחינה של מים אמצעים שהן בין בשר לגבינה שהטיפה נעשית תחילה כגבינה כמש"כ כגבינה תקפיאני ואח"כ נעשית בשר. והיינו שגבינה יש בה גם בחינה של אמצע ושייך לג' דבינה ולמקום החתך. ונראה דמקום החתך נרמז במילה בינה שהיא אותיות בין ה'. והיינו שבחיבור בין ב' דברים ובהבדלה ביניהם יש שייכות לבינה. וזה ענין ברכת הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה.

והנה כ' בר' צדוק שד' ברכות ההבדלה הם ר"ת בינה דהיינו בשמים יין נר הבדלה. ונראה שכנגדם אומרים בברכת ההבדלה המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה. והיינו שבין קודש לחול הוא כנגד ברכת ההבדלה עצמה כמו שחז"ל המבדיל בין קודש לחול. ובין אור לחושך הוא כנגד ברכת הנר. ובין ישראל לעמים הוא כנגד ברכת היין שישאל נמשלו לחרם כדכתיב כי חרם ה' צב' בית ישראל. ובין יום השביעי לששת ימי המעשה הוא כנגד ברכת הבשמים שמברכים עליהם בגלל יציאת הנשמה

ובאמת כ' הגר"א (תיקוני זוהר כ"א) שהדג שט בים הגדול שהוא בינה. וכ' שם שהעוסקים בקבלה נקראים דגים אבל העוסקים בפשט הם ביבשה. ונוני ים הוא כינוי לת"ח והוא בעיקר לעוסקים ברזי התורה בים שזכו לפנימיות החכמה לפי שרשם ובהם ניצוץ ממשות רבינו ע"ה.

וענין הבינה הוא הבנת דבר מתוך דבר ולכן שייכת יותר ברזי התורה ופנימיותה. וכ' הגר"א שחכמת המספר והגימטריה היא בבינה. והיינו שהיא במהותה הבנת דבר מתוך דבר.

ונראה דשייך לזה מש"כ בחז"ל שהת"ח נקראים בנאים כדכ' וכל בנייך למודי ה' וא"ת בנייך אלא בונייך. והיינו שבניין הוא מל' בינה. וכן שייך לזה מה שאחז"ל עמש"כ ושננתם לבניך שאלו התלמידים שנקראים בנים. והיינו שבנים הם גם משורש בניין ובינה.

והנה כ' באר"י שבספירת בינה יש בחינה של מקום החתך שהיא גונבת מהתבונה וזוה מתחברים החסדים והגבורות. והגר"א כ' שבינה שייכת לאות ג'. והיינו שהיא שלישית בספירות דכתר חכמה בינה. ונראה שבחיבור ג' עם בינה הם אותיות גניבה. ושייך לבחינת מקום החתך שכ' באר"י.

והנה גניבה היא אותיות גבינה. ונראה דשייך לזה מש"כ בזה"ר (פנחס) דמה שאחז"ל מים ראשונים

נראה שמה שאמר פירות האילן ולא פירות אילן רמזו בזה לעץ הידוע דהיינו עץ הדעת. ושייך ענינו לשבועות שהוא ביום החמישים וכו' בחז"ל המן מן התורה מנין שנאמר המן העץ וגו'. וכ' בדעת זקנים שה' שמר את עץ הדעת להמן. ועץ הדעת שייך לסוד ענין החמישים שהיה גבוה חמישים אמה.

וע"י קבלת התורה פסקה זוהמתן מחטא עץ הדעת כמש"כ בחז"ל. וכיון שחזרה ע"י חטא העגל ובכל שנה יש בחינה של קבלת התורה בחג השבועות לכן בכל שנה נידונין ישראל ביום זה על אכילת פירות האילן של עץ הדעת ע"י אדם הראשון.

ואפשר דשייך לזה ענין מה שיום פטירתו של דוד הוא ביום זה כי דוד קיבל חייו מאדם הראשון וביום זה נשלם תיקונו שתיקן ענין חטא עץ הדעת השייך לנשמתו.

שו"ר שהגר"א (ת"ח כ"ה) כ' שבעצרת נידונין על פירות האילן היינו על אכילת פירות האילן של עץ הדעת.

והנה ענין החמישים שייך לחמישים שערי בינה. ונראה דשייך נמי לים שהוא בגי' נ'. ולכן הדגים שבים נקראים בארמית נונא שרומז לנון דשייך לג' שערי בינה. וכן נקראים בארמית ביניתא שהוא ל' בינה. וכ"כ ברמב"ן שיהושע בן נון שמו רומז שהיה בן נ' שזכה לבינה.

יתירה של שבת כמו שאחז"ל איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו היא אומר זה הריח.

ונראה לפרש דבין קודש לחול הוא כנגד אברהם שהיה הראשון לאומת ישראל הקדושה והוא הבדיל הראשון בין הקודש לחול. ויצחק שייך לאור דאור בגי' יצחק עה"כ (והמילה שחוק דשייכא לבחינת יצחק היא בגי' ב' פעמים אור). ולכן יצחק הוא כנגד ההבדלה בין האור לחושך. (ואפשר דשייך לזה מה שיצחק היה סומא בסוף ימיו דכדי להבדיל בין האור לחושך צריך שיהיה לו שייכות גם עם החושך הגמור והוא הבחינה של סומא). ובין ישראל לעמים הוא כנגד יעקב שנקרא ישראל וממנו יצאו י"ב שבטים וממנו יצאו כל ישראל (דמאברהם ויצחק יצאו גם ישמעאל ועשו) ולכן רק ביעקב שייכא ההבדלה בין ישראל לעמים. ובין יום השביעי לששת ימי המעשה הוא כנגד דוד שהוא רגל רביעי במרכבה ביחד עם ג' האבות. והיינו שדוד הוא השביעי ב' הרועים ובבנים של ישי אביו. וכן דוד שייך למלכות שהיא שביעית בחג"ת נה"מ. ולכן שייך עניינו להבדלה בין יום השביעי לששת ימי המעשה.

ונראה שיש בבחינות אלו בחינה של מקום החתך שהוא כתוספת המחברת בין הבחינות בבחינת הגניבה שבבחינה. והיינו שבין יום השביעי לששת ימי המעשה יש בחינה של תוספת שבת בכניסתה וביציאתה שבוה מחברים וגונבים כביכול מימי החול לשבת.

ובין ישראל לעמים יש בחינה של גירות שבוה מתחברים הבחינות של ישראל וגוי. ובין אור לחושך יש את זמן בין השמשות ועלות השחר שהוא ספק יום ספק לילה ובו מתחברים הבחינות של אור וחושך. ובין קודש לחול יש את הבחינה של בעל תשובה שבוה מתחברים הקודש והחול שהעושה תשובה מאהבה נהפכים לו הזדונות לזכויות כמש"כ בחז"ל.

והנה בשמונ"ע ברכת מחיה המתים וברכת הרוצה בתשובה חתימתם בשם הוי"ה בניקוד צירי דשייך

לבינה כמש"כ בתיקוני זוהר. ונראה שמחיה המתים שייכא לחיבור בין בחינת חי לבחינת מת ולכן שייכא לבינה. והרועה בתשובה שייכא לחיבור בין בחינת רשע לבחינת צדיק ולכן שייכא לבינה. והנה כ' בר' צדוק שדוד שייך לבינה. ונראה דשייך לזה מה שאחז"ל במו"ק שדוד הקים עולה של תשובה. והתשובה שייכא לבינה כדכתיב ולבבו יבין ושב ורפא לו. וכן שייך לזה מה שדוד בא מרות שהיתה גיורת. ואולי מה שאדה"ר הוסיף לו ע' שנים הוא בחינה של תוספת שבת שע' שייך לז' ודוד נפטר בשבת. וסעודה רביעית של מלוא מלכה היא סעודת דוד. וכן תיקון חצות שייך לדוד ושייך נמי לבחינה של בין יום ובין לילה שזהו זמן הבחינה התרגול. ודוד שייך גם לנר כדכתיב ערכת נר למשיח.

ואולי שייך לזה מה שמחברים יום ולילה בתורה בחג השבועות שזה כנגד הבינה ובחינת הנ' דשייכא לשבועות ולנ' שערי בינה ולחיבור הבחינות דבין יום ובין לילה ולדוד ולתשובה ולגירות דרות. ואפשר דשייך לזה מה שנהגו בשבועות במאכלי גבינה דשייך לג' דבינה ולגניבה דבינה.

ונראה דשייך לזה מה שאמרו בירושלמי (פ"ג דיומא ה"ב) דגאולתן של ישראל היא כאיילת השחר שמתחילה קימעה קימעה והיינו דשייכא הגאולה לימן ההבחינה בין האור לחושך.

ונראה שגם עניין שנת החמישים של יובל דשייכא לבינה יש בה בחינה זו שהיא מחברת בין השמיטות. ואיכא מ"ד ששנת הנ' עולה לכאן ולכאן.

והנה בבינה מתחברים החסדים והגבורות כמש"כ באר"י ושייך לזה עניין הגניבה דבינה הנ"ל. ולכן בה נמתקים הדינים. ונראה שזה נרמז באותיות ה' בין דבינה. והיינו דה' פעמים בין הם בג' 360. וזהו הגי' של ה' פעמים חסד. והיינו כנגד ה' חסדים שממתקים ה' גבורות.

והנה השם השייך לפרנסה הוא חת"ך כמו שרמז בס"ת של פותח את ידך. ונראה דשייך לזה עניין מקום החת"ך דבינה דשייכא לנ'. והיינו כמש"א

בענייני התורה

רמז במה שאחז"ל כל המקבל עליו עול תורה וכו'

מלכות ודרך ארץ.

רמז במש"כ והגית בו יומם ולילה

נראה שיש רמז בר"ת של מש"כ והגית בו יומם ולילה שהוא בגי' כ"ד. ורמזו לחיוב לימוד התורה

רמז בעניין חמשה חמשי תורה

באר"י שרמזו בתיבות וקבצנו יחד מארבע נפוחות שהאותיות השניות מסוף התיבות יחד מארבע נפוחות הם האותיות חב"ו.

והנה באר"י מבואר שעניין תיקון היסוד שייך לקיבוץ גלויות שבו יתקבצו כל הנשמות שיצאו לבטלה וירדו לקליפה. וזה כוונת מה שאומרים בברכת תקע בשופר גדול וקבצנו יחד מארבע נפוחות הארץ שבתיות יחד מארבע נפוחות יש את האותיות חב"ו שרומזות למש"כ חיל בלע ויקאנו שהם ר"ת חב"ו. והיינו שע"י כוונה זו תקיא הקליפה את כל הנשמות שנאחזו ונבלעו בה. וזה יהיה בגאולה ע"י קיבוץ גלויות.

ונראה שגם בחתימה בתיבות מקבץ נדחי עמו האות השלישית היא ב' ח' ו'. ויש בזה עוד רמז לשם זה של חב"ו. ונראה שאחר הרמז הראשון של חב"ו איכא לתיבת הארץ ואחר הרמז השני של חב"ו איכא לתיבת ישראל. והיינו וסקיבוץ גלויות מד' נפוחות הארץ יהיה לארץ ישראל.

חז"ל קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף. וקריעת ים סוף שייכא לנ' שהמילה ים היא בגי' חמישים. וכן האותיות ים במילוי הם יוד מם וכשהם נקריעים לשתיים (כעניין קריעת ים סוף) הם בגי' נ'. ושייך לזה מה שאומרים בהגדה ועל הים לקו חמישים מכות. וכן שייך עניין הפרנסה למקום החתך דבינה ולשם חת"ך.

ונראה שיש רמז לזה ביחז' שעושים במצה אמצעית שהיא כנגד יצחק. ועניין היחז' רומז לקריעת הים כמש"כ בדעת זקנים. וזה נרמז באותיות יצחק שהם יחז' ק' והיינו שכשחוצים את הק' היא בגי' נ'. ובאמת כ' בפע"ח (שער חג המצות) שייך דבינה וא"ש להנ"ל.

ונראה שעניין מקום החתך שייך נמי ליחז' דשייכא לבינה כנ"ל. והיינו דבאפיקומן מתמתקים הגבורות שהוא אותיות אפיקו מ"ן ורמזו להוצאת גבורות מנצפ"ך שיעיקרן באותיות מ"ן כמש"כ באר"י. וכן לוקחים לאפיקומן את החלק הגדול שגדול רומז לחסד שנקרא גדולה וגדול. ונרמז בזה מיתוק הגבורה דשייכא ביצחק. ולכן הוא במצה אמצעית שהיא כנגד יצחק. ועניין האמצע שייך למקום החתך דבינה שבו מתמתקים הגבורות כנ"ל.

והנה חת"ך בחשבון ד' כה' מאות ועה"כ דג' אותיות הוא בגי' 911. וזהו הגי' של יעקב יעקוב ישראל. וזהו ג' הבחינות שיש ביעקב כמש"כ באר"י (ס' הליקוטים). והיינו דביעקב נכללים ג' האבות והוא מחבר חסד דאברהם עם גבורה דיצחק. (ואפשר דג' שמות אלו הם כנגד ג' הבחינות דאברהם יצחק ויעקב שנכללו בו). ולכן שייך עניינו שפיר למקום החתך ולשם חת"ך.

והנה הר"ת של פותח את ידך הם האותיות פא"י שהם בגי' הוי"ה אדנ"י. ונראה שי' פעמים הוי"ה אדנ"י (כנגד שלימות י' ספירות) הם בגי' 910. והגי' של חת"ך הנ"ל וכן הגי' של יעקב יעקוב ישראל היא 911. וי"ל שהא' היתר הוא כנגד החיבור היתר של מקום החתך.

בכ"ד שעות היום והלילה. ובס"ת נרמזו אותיות המות בסדר הפוך. ונרמז בזה שהתורה היא תורת חיים והחיוב ללמוד הוא עד המות כמו שאחז"ל עד זיבולא בתרייתא. וכן נרמז בזה שאם מהפך דרכה בבחינת המשמאלים בה אז היא סם המות.

ונראה דשייך לזה הא דקיבוץ כל חלקי נשמות ישראל הוא בשלימות התורה שכל אחד מישראל יש לו אות כנגדו בתורה וזהו חלקו בתורה. ולכן שייך עניין קיבוץ גלויות לבקשה דותן חלקנו בתורתך.

ונראה שבתפילות השבת אחר ותן חלקנו בתורתך אומרים שבענו מטובך ושמחנו בישועתך. ונראה שהתיבות שבענו מטובך הם ר"ת שם. ובתיבות שמחנו בישועתך אחר האותיות שם יש רמז לאותיות חב"ו בדילוג של ב' אותיות דהיינו ח נו ב י ש ו.

ונראה שהס"ת של התיבות קדשנו במצותיך חלקנו בתורתך שבענו מטובך ושמחנו בישועתך הם האותיות כ"ו כ"ו כ"ו כ"ו. ויש בזה רמז לד' פעמים שם הוי"ה שהוא בגי' כ"ו. והם כנגד ד' המילויים של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ונראה שד' המילויים נרמזים בתיבות שאחריהם שהם וטהר לבנו לעבדך באמת. והיינו שבתיות וטהר לבנו האותיות רל"ב סמוכות. והם הגי' של ע"ב ס"ג מ"ה

כ"ן. והס"ת של התיבות לבנו לעבדך הם כ"ו. והיינו כנגד שם הוי"ה הפשוט.

ונראה שהר"ת והס"ת של התיבות אלקינו ואלקי אבותינו רצה במנוחתנו הם האותיות וו"ו אה"ב יר"א. ואפשר שיש בזה רמז לשם הוי"ה שהוא

בבחינת אהבה ולשם אדנ"י שהוא בבחינת יראה. ולכל אחד מהם יש י"ב צירופים וזה נרמז באותיות ו"ו ו"ו"ו שהם בגי' י"ב י"ב. ואה"ב יר"א הם כנגד ב' הבחינות של אהבה ויראה. ונראה שהמילה חלקנו עם המילה תורתך (בבחינת

רמז בשמו של אדא בר אוכמי לשייכותו לענין שכחת התורה

ר"ת וזכרתם את כל מצוות ה'. וי"ל דבר אוכמי רומז להוצאת הזיכרון דזכרתם וכו' לבר והיינו השכחה.

רמז בברכת השיבנו אבינו לתורתך

וומ"ל רומז למש"כ ומל. ווש"ב רומז לתשובה. ולב"י רומז למש"כ את לבבך. ואה"ב רומז למש"כ לאהבה. ונראה שיש לזה רמז במה שבתפילה קצרה שאחז"ל

רמז במש"כ ושנתם לבניך ודברתם בם וגו'

כמש"כ באר". ויש' במילוי היא שין. והוא הגי' של ה' פעמים חסד. ושנים שייכי לאות שין כמש"כ באותיות דר"ע. וכן צורתם היא כאות ש'.

וענין השינון שייך לשנים וכן שין במילוי היא אותיות שני. ורומז כפולות מנצפ"ך המתמקקים בשנים. וכן ע"י שינון התורה כמש"כ בברית כהונת עולם שהמילה תורה היא אותיות הר"ת ו'. ויש בזה רמז לגי' של מנצפ"ך שכי"ה שהם בגי' הר"ת והמיתוק הוא ע"י היסוד צדיק שנרמז בו. וכ"כ הגר"א שתורה היא בגי' כו"ש פרה"ה ורומז למיתוק ש"ך ניצוצות ע"י הו' ומנצפ"ך ע"י הה'. וא"כ בשינון תורה יש רמז לב' פעמים תורה שנרמז בהם ב' פעמים ש"כ וב' פעמים מנצפ"ך עם המיתוק.

בענייני מגילת רות

ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וגו' (א' א')

הוא בגי' הדבש דשייך למיתוק. ומש"כ מבית עה"כ דד' אותיות הוא בגי' אברהם יצחק ורומז למיתוק בחיבור חסד דאברהם עם גבורה דיצחק. ומש"כ אח"כ לחם רומז למיתוק שהוא בגי' ג' פעמים הוי"ה וכמו שרמזו בג"פ הוי"ה דאיכא בקראי (תהלים צ"ג ושמות ט"ו וישעיה מ"ב) דה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם ועד שהמילים מלך מלך ימלך הם בגי' מנצפ"ך והמיתוק הוא בג' פעמים הוי"ה. ונראה שיש לזה רמז גם בתיבות לעולם ועד שאחריהם. והיינו שבחשבון ס' כמו ו' מאות הם בגי' מנצפ"ך ש"ך גבורה. ויש בזה רמז לגבורות מנצפ"ך דנוק' וגבורות ש"ך ניצוצות קרדוניתא דדוק'.

ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בועז (ב' א')

רמז בשם בועז ובשייכות ענין בועז למה שנהגו ישראל להיות ערים בליל שבועות

שלף איש נעלו ונתן לרעהו (ד' ז') הנה חז"ל אמרו לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקנה מנעלים לרגליו. ונראה שיש בזה רמז למיתוק הגבורות. והיינו שהתיבות קורות ביתו הם בגי' 1130. וזהו גם הגי' של המילה שלף (בחשבון ח' כמו ח' מאות).

ונראה שזה נרמז במש"כ שלף איש נעלו ונתן לרעהו. והיינו שאיש זה יוסף כמש"כ בתהילים (ק"ה) שלח לפניכם איש לעבד נמכר יוסף. והגי' של המילה נעלו היא 156 כמו הגי' של יוסף. ויוסף שייך לבחינת יסוד צדיק שמממקת הגבורות. וזש"כ שלף איש נעלו ונתן לרעהו. והיינו שהמילה רעהו היא בגי' א' פ"ר. ונרמז בה מיתוק גבורות מנצפ"ך כמש"כ בזהוה בעניין פרה אדומה שנעשית אפר.

והנה חז"ל למדו מפסוק זה לדין קנין אגב. ונראה שהתיבות קנין אגב הם בגי' גבורה. והוא נקרא גם חליפין. והיינו שע"י בחינת קנין אגב ממתקים הגבורה

ונראה שבמילה חרמון יש את האותיות נמר. ומלבדם יש את האותיות ח' ו' שהם בגי' דוד. ורומז לדוד שיצא מרות ובוזעו דבועז שייך לבו עז ולומר כנ"ל. ובדוד נמי איכא בחינה דנם ער דשייכא לנמר שכ' בחז"ל שדוד לא היה ישן יותר משייתן נשמי והיה מתנמנם עד חצות.

והנה בבני ייששכר כ' שמה שלא כתוב בתורה יום שבו הוא הזמן של חג השבועות אלא רק שהוא חמישים יום אחר פסח יש בזה רמז למה שהתורה היא מעל הזמן. וכ' דשייך לזה מש"כ המהר"ל שבחינת השמונה שאחר ז' שבועות וכן הבחינה דחמישים שייכי למעל הטבע והזמן. וזה ענין מש"כ והגית בו יומם ולילה שאף שהסדר הוא שהלילה קודם ליום אבל התורה היא מעל הזמן כענין מש"כ בחז"ל דיזוף בימא ופרע בלילא.

ונראה שיש בזה עוד טעם למנהג ישראל שערים בליל מתן תורה שרומזים בזה לבחינה זו שהתורה היא מעל הזמן והלילה שווה בה ליום.

נראה שיש בפסוק זה רמז לל"ב שנים ולל"ב נתיבות חכמה. והיינו שהמילה ושנתם רומזת לשינון ולשינים. ושינון התורה שייך לחכמה שע"י השינון באים לקנין החכמה.

והמילה לבניך היא אותיות ל"ב ני"ך. ול"ב היינו ל"ב נתיבות חכמה ול"ב שנים.

והאותיות ני"ך הם בגי' 560. (בחשבון ח' כמו ה' מאות). ורומז למנצפ"ך כפולות שמיתוקן שייך לל"ב שנים שכנגדן ל"ב אלקים שהזכרו במעשה בראשית וי' פעמים ל"ב הם ש"ך כנגד ש"ך ניצוצות קרדוניתא כמש"כ באר".

והמיתוק הוא בשנים שהם שוחקים המאכל והם כנגד שחקים ששם שוחקים מ"ן לצדיקים לעת"ל

נראה שהכפילות דשפט השפטים רומזת לכפולות מנצפ"ך דשייכי לדין ולמשפט. והמילים שפט השפטים (בחשבון מ' סתומה כו' מאות) עה"כ דט' אותיות וב' תיבות ועוד אחד לכולם הם בגי' 1705. ויש בחינה שהשלימות דה' גבורות מנצפ"ך היא בה' פעמים מנצפ"ך כמש"כ בבגדי השרד. ונראה שה' פעמים מנצפ"ך עה"כ דה' אותיות הם בגי' 1705. ובאמת כ"כ כפי"ר ע' מברטנורא דמש"כ בימי שפט השפטים רומז שמדת הדין היתה שולטת.

ונראה דבמש"כ ויהי בימי שפט השפטים ויהי וגו' יש רמז לד' פעמים א-ל. והיינו שהמילה ויהי בגי' א-ל וא"כ ב"פ הם בגי' ב"פ א-ל. והמילה בימי היא בגי'

נראה לבאר שיש רמז בשם בועז שהוא אותיות בו עז. ובאבות שנינו הוי עז כנמר. ונראה שנמר הוא נוטריקון נם ער. והיינו שהוא מעמיד פנים כישן ומנמנם אבל באמת הוא ער ובוה הוא עז פנים. (ואפשר דשייך ענין עז כנמר למה שכ' במ"ר פ' אמור שעז נרדף מפני נמר).

ונראה דשייך לזה מה שקוראים בחג השבועות במגילת רות בעניינא דבועז דשייך למנהג שנהגו ישראל שלומדים תורה כל הלילה וזהו יש להם חיבור לבחינת נמר שהוא נם ער כנ"ל ואינו ישן.

ונראה דשייך לזה מש"כ בשייר השירים (ד' ח') עה"פ תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון ממענות אריות מהררי נמרים. ופירש הגר"א דחרמון זה הר סיני. ובזהוה כ' דמש"כ ממענות אריות מהררי נמרים אלו תלמידי חכמים שעוסקים בתורה שהם אריות ונמרים בתורה. והיינו שבאמת איכא שייכות בין מתן תורה לבחינת נמר.

ומחליפים דין בחסד. ובאמת בלי המקובלים חילוף רומז לחילוף הדין בחסד ע"י המיתוק.

ונראה שזה נרמז גם במילה סודר שהיא אותיות דו ס"ר. ויש בזה רמז לב' פעמים ס"ר. והיינו שהאותיות ס"ר הם בגי' י' פעמים הו"ה. ודו רומז לשתים. והיינו כנגד מיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות בב' הבחינות של גבורות נסתרות וגבורות נגלות.

ונראה שיש רמז באותיות השניות שבתוכן שלף איש נעלו ונתן לרעהו. והיינו שהם האותיות ליענ"ר. והם בגי' 360. וזהו הגי' של ה' פעמים חסד. ונרמז בזה מיתוק ה' גבורות בה' חסדים.

ונראה שבמילה שלף יש רמז למיתוק הגבורות. והיינו שהיא בגי' של"ו ע"ד. ושל"ו הוא הגי' של ג' פעמים הו"ה אלקים דשייך למיתוק כמש"כ באר". וע"ד הוא הגי' של אכדט"ם שהם האותיות שלפני אלקים ושייך נמי למיתוק הגבורות כמש"כ באר".

וענין השליפה שייך לפתיחה וסילוק המניעה וההגבלה. וזהו ענין המיתוק שע"י השפע שבחסד מסלק הצמצום וההגבלה שבגבורה.

ובאמת אותיות מנצפ"ך הם בסוף התיבה ושלפתם היא כשליפת הנעל שבסוף הגוף.

ונראה שיש לזה רמז במש"כ לקיים כל דבר שלף איש נעלו. והיינו שהס"ת של התיבות דבר שלף איש נעלו הם האותיות שופר. ונרמז בזה מיתוק גבורות מנצפ"ך כמש"כ באר"י (שעה"כ שופר) שבמילה שופר נרמז מיתוק גבורות מנצפ"ך שהם בגי' פ"ר. ויש"ו הוא הגי' של דבש דשייך למיתוק הגבורות.

והנה בשה"ש כ' קורות בתניו ארזים רהיטנו ברותים. ונראה שקורות בתניו רומז למה שאחז"ל לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקנה מנעלים לרגליו. והיינו שארזים הם רמז לגבורות שהמילה ארז היא בגי' יצחק וארזים ל' רבים רומז לכפולות דגבורות מנצפ"ך. ורהיטנו רומז לנעלים שבהם רצים ורהיט בארמית הוא רץ. וכן פירשו במצודת ציון ובמלא העומר שהיה רהיטנו הוא מל' ריצה. והמילה רהיטנו היא אותיות יר"ו הט"ג. ויר"ו הוא הגי' של גבורה והט"ג הוא הגי' של דין.

והמילה ברותים היא אותיות יר"ו בת"ם. ויר"ו הוא הגי' של גבורה. ובת"ם הוא הגי' של הס"ת של מש"כ שלף איש נעלו ונתן לרעהו. והיינו שהם האותיות פשונו". והם בגי' 442 כמו הגי' של בת"ם.

ונראה שהאותיות בת"ם רומזות לב' ת"ם. והיינו ב' פעמים יעקב שנקרא איש תם. ויעקב יוסף שייכי זה לזה כמש"כ אלה תולדות יעקב יוסף. ויעקב שייך לנעל שהיא במקום העקב ויעקב נקרא ע"ש העקב.

ועקב הוא הגי' של ב' פעמים אלקים כנגד מנצפ"ך כפולות. וי' דיעקב היא כנגד י' גבורות דמנצפ"ך כפולות.

והנה ז"ל הגר"א (היכלות פקודי) נעל סודה בסוף רגלין דנוקבא במקום מט"ט מקום האשה בהיכל לבנת הספיר פעמין בנעלים עכ"ל. והיינו כנ"ל שענין הנעל שייך לספירת מלכות ולאשה ולמקום העקב שבסוף הגוף. ורומז לדינים דמנצפ"ך שהם

בסוף התיבה ושייכי באשה שהגבורות הם במלכות ובאשה. וכ"ה הגר"א בתיקוני זוהר (נ"ב) ז"ל האשה נקראת נעל שאמה וב' שוקים נקראים רגלים עכ"ל. ושם בתיקונא שתינאה כ' ז"ל של נעלין של חול כדי ללבוש נעלי שכינה. ובמקדש נעילה אחרת פעמין בנעלים עכ"ל. ושם כ' עוד שנעלי השכינה הם מט"ט וסנדל.

ונראה שזה ענין מש"כ שלף איש נעלו דשייך להסרת הנעל של חול. ומש"כ ונתן לרעהו שייך לנעילה החדשה של נעלי השכינה שזהו המיתוק. והיינו בחיבור היסוד והמלכות שמתחברים החסד והגבורה ומתמזגים. וכנ"ל שזה נרמז במילה רעהו שהיא בגי' א' פ"ר.

ונראה דשייך לזה מה שמבואר בחז"ל שהאחים מכרו את יוסף בעד נעליים. והיינו כמש"כ באר"י (ס' הליקושים) שהאחים סברו שיוסף שייך ליסוד ואין לו שייכות למלכות ולכן אמרו המלך תמלך עלינו. וסברו שהמלכות שייכת רק ליהודה. וי"ל שזה מה שרמזו במכירתו בעד נעליים שרצו לומר שהוא חליפי הנעליים כלומר שהוא שייך רק ליסוד ולא למלכות.

ובאמת חיבור יוסף עם הנעל רומז לחיבור היסוד דיוסף עם הנעל דמלכות. וחיבור היסוד והמלכות ממזג הגבורות. ומיתוק הגבורות שייך לדבש כמש"כ באר"י (שעה"כ שופר). ונראה שזה נרמז בתיבות יוסף נעל שהם בגי' דבש.

וכן יש רמז בתיבות יסוד נעל שהם בגי' רל"ו. וזהו הגי' של ד' המילויים של שם הו"ה שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן (עה"כ של ד' התיבות). ושם הו"ה שייך ליסוד ושלימות שם הו"ה היא בחיבורו עם שם אדנ"י דהיינו עם המלכות וזה שייך לד' המילויים שמורים על שלימות השם. והמילוי שייך לבחינת הנוק' כמש"כ באר"י שהמילה מלוי היא בגי' אלקים.

ונראה שזה נרמז בשמות של יעקב ויוסף. והיינו שהם אותיות י' עקב י' סוף. וי' רומזת למלכות שהיא עשירית ב' ספירות והיא שייכת לנעל כנ"ל. ועקב יוסף רומז לעקב ולסוף הגוף שהם נכנסים בנעלים.

והנה יעקב שייך לתפארת. והתפילין נקראים תפארת כמש"כ ליתן פאר תחת אפר. והתפילין נקראו פאר כמש"כ פארך בבוש עלך. והיינו תפילין כמש"כ בחז"ל. ונראה שיש רמז בתיבות קשר של תפילין לשייכותם לתפארת. והיינו שהם ר"ת וס"ת קש"ת רל"ג. והגי' שלהם עה"כ היא הגי' של תפארת (1081). וחז"ל אמרו בשבת (ס"א) כתפילין כך מנעלין מה תפילין בשמאל אף מנעלין בשמאל. והשמאל שייך לגבורות ולאשה.

ובאמת בזהוה כ' שמה שאמר ה' למשה בסנה של נעליך רומז לפרישתו מן האשה שהיא בחינת נעל. וכן זהו ענין חליצת הנעל דיכמה שכיון שאינו חפץ ליכמה ולישאנה לאשה היא חולצת נעלו.

והנה איתא בחז"ל בחולין (פ"ט) שבשכר שאמר אברהם מחוט ועד שרוך נעל זכו ישראל לב' מצוות שהם חוט של תכלת ורצועות של תפילין. וכ' בעמק המלך שיש בזה רמז למה שאחז"ל כתפילין כך מנעלין.

ואלה תולדות פרץ וגו' וישי הוליד את דוד (ד' י"ה-כ"ב)

והנה השרוך הוא המחבר בין הנעל לרגל שבו קושרים את הנעל. ונראה שיש רמז בתיבות שרוך נעל. והיינו שבחשבון ק' כמו ה' מאות הם בגי' 1156. וזהו הגי' של המילה ירושלים בחשבון ס' כמו ו' מאות. והיינו שע"י חיבור בחינת רגל דשייכת ליסוד עם בחינת נעל דשייכת למלכות תבנה ותכונן ירושלים.

ונראה שיש לזה רמז שבחיבור הגי' של רגל עם הגי' של מנעל עה"ה המחברם הם בגי' משיח בן דוד. והיינו דשייך לגאולה כנ"ל.

ונראה שבמה שאחז"ל לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקנה מנעלים לרגליו נרמז מיתוק הגבורות דשייך לחיבור הרגל עם הנעל שהוא חיבור יסוד ומלכות שממזג הגבורות כנ"ל. והיינו שהמילה ימכור היא אותיות יר"ו מ"כ. ויש בזה רמז לס' פעמים גבורה דיר"ו הוא הגי' של גבורה ומ"כ הוא הגי' של ס'. ורומז למש"כ בשה"ש שישים גיבורים.

ויש לזה רמז במש"כ שלף איש נעלו ונתן לרעהו. והיינו שהם ס"ת נפש וי". ונפש הוא גי' של ה' פעמים אלקים. והאותיות וי"ו הם בגי' י"ב. ויש בזה רמז לי"ב פעמים נפש. והם בגי' ס' פעמים אלקים. והיינו נמי כנגד הבחינה של שישים גיבורים.

והנה ענין הגבורה שייך למוות כמש"כ באר"י שהמילה מות היא בגי' מרור ומרור שייך לגבורות. ונראה דשייך לזה מה שהאותיות מנצפ"ך הם בסוף התיבה ונרמז בזה שיש להם שייכות לסוף האדם.

ונראה שזה נרמז במש"כ קורות בתניו ארזים רהיטנו ברותים. והיינו שהר"ת שלהם הם האותיות ב"א קב"ר. והס"ת של התיבות קורות בתניו ארזים הם האותיות מות. ואולי נרמז בזה מה שש' בחז"ל שלאחר המיתה באים קורות ביתו של אדם ומעידים עליו.

ונראה שקורות בתניו רומז לבתי התפילין. והתפילין שייכי למנעלים כנ"ל. וכ' בתפילין למען תהיה תורת ה' בפיך. והתיבות תורת ה' בפיך הם ר"ת בית. ורומז לבתי התפילין. והמילה למען היא אותיות מנעל. והר"ת של התיבות למען תהיה תורת ה' בפיך הם האותיות ת"ל ב"ת. ורומז לב' פעמים ת"ל שב' במילוי היא בית.

ונראה שיש בזה רמז לבחינה של מש"כ בשה"ש קווצותיו תלתלים שחורות כעורב. והיינו דב' פעמים ת"ל רומזים ל' פעמים אלקים שהם בגי' ת"ל ת"ל. והם כנגד י' גבורות דמנצפ"ך כפולות. ושחורות רומז לצבע השחור דתפילין. וענין כעורב רומז למיתוק הגבורות ע"י התפילין שערב הוא ל' מתוק. והמילה כעורב היא אותיות כ"ו ערב. ורומז למיתוק הגבורות ע"י שם הו"ה שבגי' כ"ו דשייך לרחמים.

ונראה שזה נרמז במילה תפילין שהיא בגי' תק"ס כמו מנצפ"ך מנצפ"ר. ונרמז בזה מיתוק מנצפ"ך כפולות ע"י התפילין.

ונראה שיש לזה רמז גם במילה תפילין בכ' מלא. ותפילין של ראש ותפילין של יד שייכי למיתוק גבורות מנצפ"ך כפולות. והיינו שהמילה תפילין היא בגי' תק"פ. וזהו הגי' של מנצפ"ך במילוי דהיינו מם נון צדיק פי כף. וא"כ בב' פעמים תפילין נרמז ב' פעמים מנצפ"ך.

שהם כפולות כמו מנצפ"ך כפולות. ונראה שבלידת תמר שהיא בחינה של פתיחת ה' הסתומה כנ"ל נמתקו הדינים וזה נרמז בשם בנה פרץ שהוא אותיות פ"ר צ' ז' כנ"ל שרומז למיתוק גבורות מנצפ"ך שבגי' פ"ר ע"י בחינת צדיק דשייכת ליסוד כדכתיב במשלי וצדיק יסוד עולם.

ונראה שזה נרמז גם במש"כ בסוף מגילת רות וישי הוליד את דוד. והיינו שיש ב' גי' ש"ך. ולידת דוד רומזת לגאולה ולמיתוק ש"ך ניצוצות קרדוניא. ונראה שיש לזה רמז בתיבות הוליד את שהם בגי' אברהם יצחק. ורומז לחיבור חסד דאברהם עם גבורה דיצחק שבה מתמזגים הגבורות.

ו' שבאמצע שייכת לו' דיסוד שפותחת את ה' הסתומה באמצע באלכסון בגאולה ונעשית ב' דלתין ומה נעשה ד' ו' ד' והוא בחינה של לידה שאשה מעוברת היא כ' סתומה ובלידה היא נפתחת וזה ענין צירי לידה שהם כצירי הדלתות ודלת היא בגי' משיח בן דוד והגאולה היא כלידה ובפתיחת נם' הסתומה בחיבור היסוד והמלכות יתמתקו הדינים ותצא נשמת משיח בן דוד כמבואר באר".

ונראה דשייך לזה נמי מש"כ בשה"ש בענין הגאולה וקול התור נשמע בארצנו. והיינו שהמילה תור היא אותיות רות וגם בה האות ו' היא באמצע.

והנה באר"י (אוצ"ח) כ' שהמילה תמר היא בגי' ש"ך. והיינו כנגד גבורות ש"ך ניצוצות קרדוניא

לתגובות השתתפות והנצחות וכן לקבלת העלון במילי
יש לפנות לכתובת 2665adk@gmail.com
או לטלפון 0527133059